

Jinými slovy, zákonodárce si v tomto bodě rozpomněl na ustanovení § 310 o.s.ř., které totéž pravidlo postuluje pro „běžné“ exekuce na účtu. (Zde se jedná spíše o problémy, které jsou v praxi spíše výjimečné – exekuce na účtu, kde se nacházejí prostředky z účelové státní dotace apod.) Zda tato okolnost znamená, že příkaz k výplatě je ve svém použití omezen jen podle výslovného ustanovení § 320g o.s.ř., anebo zda se praxe přikloní spíše k právnímu názoru, jež jsem presentoval výše, nelze v tuto chvíli ani zhruba odhadnout.

Je tedy zjevné, že nově zavedený institut příkazu k výplatě pro své četné vady nemůže plnit tu roli, kterou mu jeho navrhovatelé přisoudili, totiž určitého efektivnějšího doplňku k již známým a zavedeným způsobům provádění exekucí.

VII. Závěr

Problematika exekučního řízení je široká sama o sobě, ovšem některé způsoby exekuce se vyvíjejí v čase tak, že není od věci pokusit se zamyslet nad smyslem právní úpravy, inspirovat se případně zkušenostmi z cizích zemí s podobným právním systémem a přijmout taková opatření, která zefektivní exekuci jako takovou a zároveň vytvoří prostor pro všechny zúčastněné subjekty k ochraně jejich práv. Autorovi této práce je známo, že peněžní ústavy obecně nepožívají přílišné zákonné ochrany, což je dáno zejména ekonomickou realitou jejich vnímáním ze strany společnosti jako subjektů, kteří vzhledem ke svému potenciálu a ve srovnání se zahraničím i velmi výrazného každoročního zisku nemusí být zákonem a předpisy obecně příliš šetřeny. Toto

vnímání má jistě své racionální jádro a tato práce také není zaměřena primárně na zkoumání možností, jak postavení poddlužníka v exekuci zlepšit. Autor této práce má však za to, že postavení poddlužníka zatím nebyla věnována ze strany odborné veřejnosti téměř žádná pozornost a soudní praxe se na řešení jeho postavení omezuje toliko v řízení zahájených ze strany vymáhajících věřitelů, kteří se domáhají svých práv poddlužnickou žalobou. Účelem této práce tedy bylo osvětlit současnou praxi peněžních ústavů při provádění exekucí příkázáním pohledávky z účtů svých klientů a tuto praxi porovnat s teorií reprezentovanou jen několika kusými komentáři. Je zjevné, že míst, která zasluhují podrobného rozboru je podstatně více, než je možno vyčíst třeba i z nejobsáhlejšího komentáře, který je na odborném trhu k dispozici. Do těchto vztahů navíc vstupuje i element ještě před několika lety neznámý a stále poněkud nevypočitatelný, jímž jsou soudní exekutoři a jejich praxe, zaměřená na vymožení pohledávek za každou cenu, často bez ohledu na jakákoli zákonná omezení. I těchto důvodů je možno zamyslet se nad případnými náměty k novelizaci a zpřesnění zákonné úpravy takovým směrem, aby i postavení poddlužníka nadále neskýtalo žádné důvody k pochybám v praxi aplikace práva.